

ницю, когато тѣ не сж благодарни на колкото имжтз, нз сж трѣдатз и за онова, което нѣмжтз; о гнѣсно, и вонецю лакомство, ненасытность, и лихонимство Еврейско!

Нз зацо ли азз ѹкорѣвамз Юдейското лихонимство, когато гледамз истата страсть още по-голѣма междѸ Христіаниты? междѸ Христіаниты, говори Златовстз плачешкомз, „богатолюбіе ѹсилѣетсѧ, и хїщницы житіе возмѸщѧютз.“ Тзй е: лихонимството владѣе въ сѣдовицата, гдѣто даровети прикрыватз очиты на сѣдника, и презыра правото; лихонимството ходи по тзржицата, гдѣто тзрговецзтз оцѣжда отистина комарьтз сз едно Янатомическо искѸство, което не познаватз и най-искѸснити врачеве, за да направи малкото голѣмо, мьненкото много, едното стократно. Лихонимството стои при продавнициты, гдѣто лзжливѧтз продавецз, и хѸдожникз сз лзжовны теглилки, скзсены мѣркы, и лзжовны клѣтвы запа въ лихонимството. Лихонимството изострюва гзыка на риторыты, движи перото на писателиты, и продава словесата на Філософыты, „както, споредз Гинесїа, сладкопродавцити сладкыты приадкы.“ Лихонимството сж влзккѧ и вхтрѣ въ Божїа храмз, и обръща ІерѸсалимз на овоцно хранилище; прави молищеннїа домз на тзрговскый домз; тзргѸва сз благодать-та на таниствата, и мысли (какз-то дѸма Павелз) благочестїето за печѧлба: „Лихонимството владѣе, и гравительеты смѧщаватз житїето.“(1)

Яко и отеческыятз промыслз Божїй е ималз толка грижѧ за Еврейскыа народз, то много повѣче има за Христїанскыа народз: Колкото благодарнїа е сторилз Богз на тѣхз, тыа благодарнїа сж были една сѣнка при оныа, които е сторилз намз; и както небесната Мана сѧ не е свършила никога, и не е престанѧла да храни Евренты въ пѸстынатѧ, тзй сѧ не свършѧ никога за насз и милость-та на Божїатз промыслз, която, ако не виждамы очевидно за да ѧ познаемз, на това причината е нашѧта неблагодарность; защото, какз-то джждзтз сѧ не види никакз, когато пада (вали) отз горѣ на пѣсзка, тзй сѧ не види никакз и богатата Божїа милость, когато пада въ една неблагодарна дѸша. Ный излизамы голи отз матерната си ѹтроба, нз промыслительтз на сичко Богз, който обличѧ, и храни небесныты птычета, и гадиныты на земѧта, отз най-голѣмата, до най-малката, има грижѧта да нахрани, и облече и насз неговыты чѧда; защото нѣ-

[1] 1. Тим. гл. 6. ст. 5.